

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 137/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia, V Wydział Karny, z dnia 27 września 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt V K 1123/17 dot. oskarżonych M. K. (1), M. G. (1), G. P. (1), P. P. i D. S. (1)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o			

wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
—		_____	_____	_____	_____
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
_____	_____	_____	_____	_____	_____
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
_____	_____	_____	_____		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	_____
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego M. K. (1) zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na:</p> <p>a) uznaniu dokumentacji fotograficznej znajdującej się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na kartach
729-737 za
wiarygodny
dowód mogący
służyć do
czynienia
ustaleń w kwestii
ilości zabranej w
dniu 13.11.2015
r. przez
oskarżonego
rynnny i jej
wartości, a także
zakresu i
wartości
powstałych
wskutek tego
czynu uszkodzeń
oraz strat,
podczas gdy nie
sposób określić
czy którekolwiek
ze zdjęć
prezentuje efekt
zdarzenia z dnia
13.11.21 r., a
przy tym nie jest
znany dokładny
czas, miejsce
i okoliczności
sporządzenia
ręczonych
fotografii;

b) uznaniu
opinii głównej i
opinii
uzupełniających
biegłego M. R.
za wiarygodny
dowód mogący
służyć do
czynienia
ustaleń w kwestii
ilości zabranej w
dniu 13.11.2015
r. przez
oskarżonego
rynnny i jej
wartości, a także

zakresu i
wartości
powstałych
wskutek tego
czynu uszkodzeń
oraz strat,
podczas gdy
opinie te są ze
sobą wzajemnie
sprzeczne, a
przy tym nie
zawierają
precyzyjnych
obmiarów ani
wyliczeń
biegłego w tym
względzie i
opierają się w
dużej mierze
na domysłach
biegłego co do
wielkości
powstałych na
budynku
uszkodzeń;

c) uznaniu
za wiarygodne
zeznań Z. K.
(1) i W. S. w
zakresie w jakim
wypowiadają się
na temat
wartości
skradzionej
rąnny, wartości
powstałych
uszkodzeń oraz
wysokości
poniesionych
przez
pokrzywdzonego
strat, w sytuacji
gdy takowe
twierdzenia
świadców mogą
stanowić jedynie
wyraz ich
prywatnej oceny
i osądów nie zaś

odzwierciedlenie
zaobserwowanego
w rzeczywistości
stanu
faktycznego,
przy czym oceny
te ulegały
dodatkowo
zmianom w
trakcie trwania
postępowania;

d) uznaniu
faktury (...) i
kosztorysów
załączonych na
k. 181, 182-189
oraz k. 722-728
za wiarygodny
dowód mogący
służyć do
czynienia
ustaleń w kwestii
ilości zabranej w
dniu 13.11.2015
r. przez
oskarżonego
rynną i jej
wartości, a także
wartości
powstałych
wskutek tego
czynu uszkodzeń
oraz strat,
podczas gdy
wskazane w tych
dokumentach
kwoty dotyczą
nowych
materiałów zaś
kradzieży uległa
rynną używana,
ponadto nie
sposób określić
w jakim zakresie
dokumenty te
odnoszą się
do uszkodzeń
budynku
powstałych tylko

	<p>i wyłącznie wskutek czynu z dnia 13.11.2015 r. a w jakim odnoszą się do uszkodzeń powstałych w innych okolicznościach, a także w jakim zakresie wskazywane tam roboty były konieczne i niezbędne z uwagi na uszkodzenie budynku a w jakim wynikały z chęci jego renowacji, co więcej pokrzywdzony przedłożył do akt inne jeszcze kosztorysy różniące się kwotami i obmiarami i żaden z nich nie odpowiada kwotowo przedłożonym fakturom.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty stawiane przez obrońcę oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie.</p>			

Nie ma bowiem mowy w przedmiotowej sprawie o naruszeniu przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. Wskazać trzeba, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt II KK 91/18, LEX numer 2473785). Sąd I instancji wskazał z jakich względów dał wiarę poszczególnym dowodom, a dotyczy to także i ustalenia wartości poniesionej w wyniku działań oskarżonego szkody. Przedstawiony w uzasadnieniu tok rozumowania nie wskazuje, aby oceniając materiał dowodowy, Sąd Okręgowy wykroczył poza granice przyznanej mu swobody. Dokonana w tym zakresie analiza jawi się jako logiczna, spójna, konsekwentna i brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, by miała ona charakter dowolny.

Przedłożona do akt sprawy dokumentacja fotograficzna (k. 729-737) nie ma wprawdzie

oznaczonej daty jej wykonania, jednakże nie oznacza to, by sam ten fakt był dla niej dyskwalifikujący. Zważyć bowiem należy, że uszkodzenia tam uwidocznione pokrywają się z przedstawionymi dokumentami w postaci kosztorysów czy faktur. Nadto biegły z zakresu budownictwa wskazał, że wedle niego materiał zdjęciowy jest wiarygodny. Znajduje on ponadto potwierdzenie i w zeznaniach świadka Z. K. (1), który podał, iż 13 listopada 2015 r. został poinformowany przez jednego z pracowników, że zauważył on przez okno wiszącą rynnę, a taka rynna wszak uwidoczniona jest na fotografiach. Jasnym jest, że gdy materiał dowodowy obejmuje dokumentację fotograficzną, a na dodatek

jeszcze dokładne
pomiaru szkody
wynikające z
popelnionego
przestępstwa o
wiele łatwiej
ustalić
rzeczywistą
wysokość strat.
Nie jest jednakże
tak, iż w
niniejszej
sprawie nie jest
to niemożliwe.
Wszak w sprawie
widnieje
materiał
dowodowy na
podstawie
którego możliwe
jest określenie
wysokości
poniesionej
przez
pokrzywdzonego
szkody, co
przecież
uwypuklił Sąd
Rejonowy w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.

Nie można także
uznać, by opinie
sporządzone
przez biegłego z
zakresu
budownictwa
były
niewiarygodne z
uwagi na ich
wzajemną
sprzeczność.
Biegły wskazał
w nich z
jakich powodów
wyciągnął
określone
wnioski. Nie

można uznać,
by ekspertyzy
te pozostawały
ze sobą w
sprzeczności. W
opinii głównej
(k. 610-655)
biegły wskazał,
iż brak jest
jakiegokolwiek
możliwości
wyceny
wysokości
powstałych
szkód. Podał
także, że
pokrzywdzony
przedstawia
kilka wariantów
wartości szkody
– na podstawie
kosztorysów –
70090,14 zł, na
podstawie sumy
trzech faktur –
69064,50 zł i
na podstawie
sumy trzech
faktur – 56150
zł, a kosztorysy
nie zgadzają
się z wartością
podaną na
fakturach. Do
przedłożonych
faktur brak
podłączonych
zleceń,
protokołu
odbioru robót w
zakresie
technicznym i
przedmiotowym;
brak zdjęć,
rysunków,
szkiców.
„Ewentualne
zdjęcia z daty
szkody czy
jeszcze sprzed

wykonania
napraw z
wskazaniem
odnośnikami
miejsc
uszkodzonych
opisem zdjęć
itp. W ocenie
biegłego
przyczyniłyby się
do ewentualnej
możliwości
oszacowania
wartości szkody.
Z kosztorysów
wynikają różne
przedmiary
szkód dlatego też
biegły nie potrafi
się do nich
ustosunkować w
żaden sposób
bez rysunku
zdjęć szkiców
wskazania w
których
miejscach w
budynku
wystąpiły
uszkodzenia
zniszczenia
podczas
kradzieży” (k.
652-653). Biegły
wskazał, iż
należy
przedłożyć
materiał
zdjęciowy
obrazujący
szkodę lub
przedłożyć
materiał
zdjęciowy
obrazujący
wykonane
naprawy i
każdorazowo
skonfrontować z
oskarżonymi.

Powyższe zostało uzupełnione przez pokrzywdzonego, a na podstawie fotografii biegły podjął się oszacowania wartości strat. Nie można zatem podawać, że opinie pozostają w sprzeczności skoro biegły w opinii podstawowej wyraźnie wskazał co należy uczynić, by możliwym było określenie wysokości szkody. Nadto w opinii uzupełniającej biegły określił, że różnicę między kosztorysem a kwotą zapłaconą tłumaczyć można tym, że ceny napraw były na bieżąco negocjowane. Nie jest też tak, by wyliczenia biegłego miały charakter dowolny, odniósł się on bowiem, szacując wartość szkody, do materiału dowodowego: zeznań, zdjęć, kosztorysów i innych

dowodów.

Obrońca miał też okazję zadawać pytania biegłemu na rozprawie, a jego wątpliwości wyrażone w apelacji pokrywają się z tym do czego odnosił się w zarzutach do opinii uzupełniającej.

Nie ma żadnych podstaw do tego, by zeznania świadków Z. K. (1) i W. S. nie uznać za wiarygodne. Ich wypowiedzi odnośnie poniesionej szkody nie są bowiem dowolne, a opierają się na przeprowadzonych wycenach dokonanych przez firmę zewnętrzną. Świadcowie nadto opisali co zostało zniszczone oraz konieczność napraw w tym zakresie. Z. K. podał, między innymi, iż: „W wyniku zachowań opisanych w zarzutach nastąpiła konieczność

przeprowadzenia
wszystkich prac
objętych
przedłożonymi
przez (...)
Sp. z o.o.
kosztorysami i
wydanymi w
następstwie
realizacji prac
fakturami k.
147 w zakresie
zarzutu I i
k. 155-156 w
zakresie zarzutu
II. Prace musiały
zostać wykonane
w takim właśnie
zakresie
ponieważ groziło
to wystąpieniem
zacieków i
uszkodzeniami
konstrukcji hali.
Przedłożona
przez
oskarżyciela
posiłkowego
dokumentacja
fotograficzna k.
729-736
przedstawia
obraz szkód
powstałych w
następstwie
zdarzeń objętych
tymi
zarzutami” (k.
777v.). Nie ma
powodów do
kwestionowania
zeznań
świadków w tej
mierze
zwłaszcza, że
kwota szkody
była też
przedmiotem
analizy biegłego.
To natomiast, że

oceny świadków ulegały zmianom jest naturalnym procesem wynikającym z działań remontowych podejmowanych przez zewnętrzną firmę i procesu rzeczywistego określenia skutków działań podjętych przez oskarżonego.

Różnice między kosztorysami a fakturami VAT tłumaczyć można bieżącym negocjowaniem cen napraw. Wskazywana uprzednio wypowiedź świadka Z. K. (1) wyjaśnia dlaczego taki zakres remontu podjęto. Zakres mających miejsce prac wynika z przedłożonych faktur i kosztorysów. Zachowanie oskarżonego bowiem nie ograniczało się do prostego zaboru mienia, lecz spowodowało określone konsekwencje również w

zakresie
trwałości i
użyteczności
budynku. To
natomiast, że
ukradziona
rynna nie
przyniosła
oskarżonemu
spodziewanego
zysku nie
oznacza, że taką
miarą należy
również
wyceniać jego
działanie.
Istotnym jest
bowiem, że po
jej wyrwaniu
naruszył on
stabilność całego
budynku. Z
tego punktu
widzenia bez
znaczenia jest to,
że rynna była
już używana.
Zgodnie z art.
46 § 1 k.k.
w razie skazania
Sąd zobligowany
jest na wniosek
pokrzywdzonego
lub innej osoby
uprawnionej,
stosując
przepisy prawa
cywilnego, orzec
obowiązek
naprawienia, w
całości albo w
części,
wyrządzonej
przestępstwem
szkody. Przy
czym
naprawienie
szkody, o którym
mowa w art. 46
§ 1 k.k., to

w szczególności wyrównanie straty, którą pokrzywdzony poniósł. Sąd karny musi tu zatem uwzględnić w chwili wyrokowania rozmiary pokrytej już szkody, w szczególności wartość uprzednio odzyskanego w stanie nie pogorszonym mienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2011 r., III KK 392/10, LEX numer 794151). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w tym opinii biegłego z zakresu budownictwa, Sąd Rejonowy w sposób poprawny i trafny przedstawił poniesioną przez pokrzywdzonego szkodę.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie

zasadny

<p>odnosząc się do oskarżonego M. K. (1) w całości i umorzenie postępowania dotyczącego jego osoby;</p> <p>ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo kary o charakterze wolnościowym.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego M. K. (1) zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

treść orzeczenia,
polegający na:

a) przyjęciu,
że oskarżony
dokonał zaboru
23 mb rynny
stalowej
ocynkowanej,
podczas gdy
z wiarygodnych
wyjaśnień
oskarżonego
złożonych na
rozprawie z
22.02.19 r.
wynika, że zabrał
maksymalnie
niecałe 5 mb
rynny, którą
następnie
połamał na
miejscu i wyniósł
w rękach, co
byłoby
niemożliwe przy
ilości 23 metrów
bieżących;

b) przyjęciu, że
wartość
skradzionej
rynny stalowej
ocynkowanej
wynosi 1108,12
zł, podczas gdy
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy nie
daje żadnych ku
temu podstaw,
przy czym brak
możliwości
jednoznacznego
ustalenia tej
kwestii winien
skutkować
rozstrzygnięciem
wątpliwości na
korzyść

oskarżonego,
mianowicie że
wartość
przedmiotu
kradzieży nie
przekroczyła
granicy
obowiązującej
dla wykroczenia;

c) przyjęciu,
że oskarżony
przy okazji czynu
z 13.11.15 r.
spowodował
uszkodzenia o
wartości 1669,25
zł i straty
na kwotę 7250
zł, podczas gdy
zebrany w
sprawie materiał
dowodowy nie
daje podstaw
do czynienia
nie budzących
wątpliwości
ustaleń w tym
względzie, co
skutkować
powinno
rozstrzygnięciem
tychże
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego,
mianowicie że
wartość
uszkodzeń i strat
poniesionych
przez
pokrzywdzonego
nie przekroczyły
granicy
obowiązującej
dla wykroczenia.

Zwięźle
powodach

o

uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzut obrońcy oskarżonego nie jest zasadny. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez Sąd pierwszej instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Niezbędnym jest więc wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz całokształtu ujawnionych w sprawie

okoliczności. Nie może się on natomiast sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami Sądu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt II AKa 329/12, LEX nr 1217695).

Wysokość strat czy wartości rynny ustalona przez Sąd Rejonowy została w sposób prawidłowy i oparty na całokształcie materiału dowodowego, o czym była już mowa. Wartość ta wynika z faktury (k. 147) oraz przedłożonych przez pokrzywdzonego kosztorysów. Także opinia biegłego wypowiada się na ten temat, dzieląc wyliczenia przedstawione przez oskarżyciela posiłkowego. Nie ma w tym względzie żadnych wątpliwości,

które
uzasadniałyby
tok
rozumowania
zaprezentowany
przez obrońcę
oskarżonego. O
tym wszystkim
była już mowa
w poprzednim
punkcie
uzasadnienia.
Nadto błąd w
ustaleniach
faktycznych
stanowi skutek
naruszenia
przepisów
postępowania, a
więc jeśli Sąd
przeprowadzi
postępowanie,
zachowując
wszystkie zasady
wynikające z
przepisów
procesowych, to
nie powinien
poczynić
wadliwych
ustaleń
faktycznych. Sąd
I instancji
wskazał
odpowiednie
dowody na
podstawie
których poczynił
ustalenia
faktyczne, ocena
ich jest
natomiast
prawidłowa.
Stan faktyczny
ustalony przez
Sąd Orzekający
jest zatem trafny
i wynika
logicznie z

materiału
dowodowego.

Nie ma racji
także skarżący
jeżeli idzie o
długość
ukradzionej
rynny. Zważyć
należy, że
oskarżony
wyjaśniając na
rozprawie w
dniu 22 lutego
2019 r. nie
był w stanie
podać dokładnej
długości rynny,
potrafił to
uczynić jedynie
w przybliżeniu.
Stwierdził, że
może było to
niecałe 5
metrów.

Tymczasem z
materiału
dowodowego
wynika co
innego. Z. K. (1)
wskazał
początkowo:
„Gdy wyszedłem
na zewnątrz
zauważyłem
brak rynien
na budynku.
Skradzionych
zostało łącznie
22 metrów
rynny” (k. 33).
Co istotne
świadek podał
także, że dzień
wcześniej rynna
jeszcze była
na miejscu. W
toku dalszych
zeznań świadek
sprecyzował: „W

dniu 18
listopada 2015
r. firma która
miała naprawiać
powstałe szkody
przybyła na
miejsce i okazało
się że w wyniku
kradzieży 23
a nie jak
podałem 22
metrów
bieżących rynny
ocynkowanej z
budynku firmy
(...) zostały
uszkodzone pasy
nadrynnowe i
podrynnowe na
całej długości
zerwanej rynny,
w wyniku tej
kradzieży,
sprawcy jak
wyrwali tą
rynnę z
zaczepów
poprzerywali
pokrycie dachu i
koniecznym była
jego naprawa,
sprawcy także
wyrrywając te
rynny na dachu
dokonali
zerwania blachy
z murków
ogniowych które
przylegają do
dachu, ponadto
trzeba było
ułożyć nową
rynnę na
długości 23
mb” (k.
59). Oskarżony
natomiast
przyznał się
do popełnionego
czynu, podał

okoliczności jego popełnienia. Co więcej miał świadomość długości rynny albowiem taki postawiono mu zarzut, do którego się ustosunkowywał. Mimo to nie odnosił się podczas kolejnych przesłuchań do tej kwestii, także słuchany po raz pierwszy przed Sądem i świadom przecież zarzutów w akcie oskarżenia. Tymczasem w ogóle tego nie negował. W świetle przedstawionych dowodów metraż ukradzonej rynny nie budzi zatem wątpliwości, a tłumaczenia oskarżonego uznać należy za przyjętą linię obrony.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie odnoszącym się do oskarżonego M. K. (1)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>w całości i umorzenie postępowania dotyczącego jego osoby;</p> <p>ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo kary o charakterze wolnościowym.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>			
Lp.	Zarzut		
3.3.	<p>Obrońca oskarżonego M. K. (1) zarzucił również, z ostrożności procesowej, błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przyjęciu, że
czyn
oskarżonego
nacechowany
był dużym
ładunkiem
społecznej
szkodliwości,
podczas gdy
wartość
skradzionego
mienia oraz
spowodowanych
szkód nie jest
znaczna,
oskarżony nie
uzyskał
istotnych
korzyści ze
sprzedaży rynnny
na złomie i nie
był jego celem
spowodowanie
dodatkowych
uszkodzeń w
budynku
pokrzywdzonego,
zaś do kradzieży
popchnęła go
niezwykle
trudna sytuacja
życiowa;

oraz rażąco
niewspółmierność
kary w wymiarze
6 miesięcy
bezwzględnego
pozbawienia
wolności jako
nieadekwatną
do stopnia winy,
społecznej
szkodliwości
czynu oraz celów
kary, podczas
gdy zasadnym
byłoby
warunkowe
zawieszenie jej

	<p>wykonania albo wymierzenie na podstawie art. 37a § 1 k.k. kary o charakterze wolnościowym.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Czyn przypisany oskarżonemu nacechowany był dużym stopniem społecznej szkodliwości. Przesłanki ustalania stopnia społecznej szkodliwości daje art. 115 § 2 k.k. Przepis ten stanowi, iż przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego pod groźbą kary sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę</p>			

obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Sąd Rejonowy w sposób trafny ocenił ładunek społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Wbrew twierdzeniom obrońcy zarówno wartość skradzionego mienia, jak i poczynionych szkód nie należy do małych. Dodatkowo wskazać należy na to, że czyn oskarżonego popełniony został w sposób zuchwały, bo tak należy mówić o kradzieży i zniszczeniu mienia w budynku należącym do działającej aktywnie firmy. Jego czyn pociągnął także daleko idące skutki w postaci zniszczenia mienia, co dla pokrzywdzonej spółki oznaczało

niemały
wydatek. Choć
celem
oskarżonego
była rywna jako
taka to jednak
nie stanowiła
ona osobnego
przedmiotu,
leżącego gdzieś
na uboczu, lecz
była częścią
budynku. Musiał
zatem mieć na
uwadze
oskarżony
możliwe
konsekwencje
jego
postępowania.
To natomiast,
że sprawca nie
uzyskał
spodziewanych
korzyści jest
rzeczą
drugorzędną,
wszak jego czyn
popelniony był z
niskich pobudek
– majątkowych.
Trudne
położenie
oskarżonego nie
usprawiedliwia
przestępczego
zachowania,
wszak
zdecydowana
większość ludzi
znajdując się w
ciężkiej sytuacji
bytowej nie
dopuszcza się
przestępstw.
Złom natomiast
można zbierać w
uczciwy sposób
nie wchodząc na

drogę
przestępstwa.

Przy zarzucie „rażącej niewspółmierności kary nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby nazwać - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. (p. 3).

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2017, sygn. akt SNO 30/17, Legalis Numer 1695837); „niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, zasłużoną” (tak m. in. wyr. SN z 1.12.1994 r.,

III KRN 120/94,
OSP 1995, Nr 6,
poz. 138)”.
Istotne
znaczenie w
kwestii
rozpoznania
apelacji ma treść
przepisu art.
53 § 1 k.k.,
wskazująca na
cztery dyrektywy
wymiaru kary,
które sąd ma
obowiązek
uwzględnić.
Pierwsze dwie z
nich, to jest
współmierność
kary do stopnia
winy i do stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu, mają
zapewnić
sprawiedliwość
orzekanych kar;
dwie następne
– cele kary,
a mianowicie
zapobiegawcze i
wychowawcze
oddziaływanie
na sprawcę
przestępstwa
(prewencja
indywidualna)
oraz społeczne
oddziaływanie
kary (prewencja
ogólna).

Sąd I instancji w
sposób czytelny
wskazał, jakie
przesłanki legły
u podstaw
rozstrzygnięcia o
wysokości

orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary.
Przeanalizował i
ocenił
całokształt
ujawnionych w
sprawie
okoliczności
(obciążających,
łagodzących),
zaś swoje
stanowisko oraz
argumentację
towarzyszącą
mu przy
ferowaniu wyżej
wymienionego
rozstrzygnięcia
przedstawił
następnie w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.
Obróńca
oskarżonego nie
przekonał
natomiast o
niewspółmierności
kary. Kara 6
miesięcy
pozbawienia
wolności jawi się
jako słuszna i
trafna. Stopień
społecznej
szkodliwości
popelnionego
czynu jest
bowiem
znaczny, o czym
była już mowa.
Także i stopień
winy jawi się
jako znaczny.
Oskarżony M. K.
(1) jest dorosłym
mężczyzną,

świadomym swoich praw i obowiązków. Z pewnością był w stanie należycie ocenić swoje postępowanie, a także okoliczności i miejsce z którego chciał ukraść rynnę. Nie można także zapominać i o uprzedniej karalności oskarżonego, co stanowi okoliczność obciążającą.

W niniejszej sprawie nie może być mowy o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary. O tej możliwości decyduje bowiem całościowa ocena podstaw kształtowania pozytywnej prognozy co do oskarżonego, określona w art. 69 § 1 i 2 k.k. Zgodnie z przepisem art. 56 k.k., uregulowania zawarte w art. 53, 54 § 1 i art. 55 k.k. stosuje się odpowiednio do innych środków przewidzianych w Kodeksie

karnym, w tym do warunkowego zawieszenia wykonania kary. Konieczne jest zatem uwzględnienie także prewencji ogólnej oraz tych okoliczności, które wymienione są w przepisie art. 53 § 2-3 k.k. (z wyjątkiem tych, które wymienia art. 69 § 2 k.k.), a w przypadku zawieszenia wykonania kary młodocianemu – uwzględnienie wychowawczego oddziaływania (art. 54 § 1 k.k.) oraz zasady indywidualizacji odpowiedzialności (art. 55 k.k.). Sąd Rejonowy w szczególności uwzględnił przy wymiarze kary dotychczasowy tryb życia oskarżonego, motywy jego działania i rozmiar wyrządzonej szkody. Zważyć należy na wartość zagarniętego mienia i dokonanych zniszczeń, a także fakt, iż mimo młodego

wieku oskarżony
był parokrotnie
karany.

Wszystko to
sprzeciwia się
zastosowaniu
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary.

Zastosowanie
instytucji z art.
37a k.k. jest zaś
pozostawione do
uznania Sądu
i ma charakter
fakultatywny. W
niniejszej
sprawie nie ma
uzasadnionych
podstaw do
zastosowania
tego artykułu.
Sprzeciwiają się
bowiem temu
okoliczności
przedmiotowej
sprawy i
elementy
obciążające
oskarżonego, w
tym także i
uprzednia
karalność.

Wniosek

Uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia w
zakresie
odnoszącym się
do oskarżonego
M. K. (1)
w całości i
umorzenie
postępowania

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>dotyczącego jego osoby;</p> <p>ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo kary o charakterze wolnościowym.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>			
Lp.	Zarzut		
3.4.	<p>Obrońca oskarżonego G. P. (1) zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez sformułowanie dowolnej oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

materiału dowodowego, wyrażającej się w przyjęciu, przez Sąd I instancji, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zakres jak i wartość wyrządzonych szkód przez oskarżonych nie budziła żadnych wątpliwości i wyniosła ona 48.900 zł. Podczas, gdy z uzupełniającej opinii biegłego inż. M. R. nie da się w sposób jednoznaczny określić rozmiaru szkody jaką poniósł pokrzywdzony. Dlatego kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w dyspozycji przepisu art. 7 k.p.k. należało uznać, że wartość szkody wynosi mniej niż kwota wskazana w zarzucie oraz nie da się w sposób jednoznaczny oszacować. Tym samym Sąd I instancji, dokonał dowolnej oceny dowodów,

oceniając, że wartość szkody przedstawia taką samą wartość, jak ta wskazana w zarzucie. Gdyby Sąd natomiast, prawidłowo, zgodnie z art. 7 k.p.k., ustalił wartość szkody, to doszedłby do przekonania, że oskarżony nie popełnił czynu zabronionego określonego w art. 288 § 1 k.k., a czyn określony w art. 124 § 1 k.w.;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez sformułowanie dowolnej oceny materiału dowodowego, wyrażającej się w przyjęciu, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wartość przedmiotu zaboru (metalowych elementów poszycia dachu) wynosi 700 zł. Podczas, gdy z całego materiału dowodowego,

zgromadzonego w sprawie nie da się w sposób jednoznaczny określić wartości zabranego przedmiotu, co potwierdziły zeznania świadków Z. K. (1), R. K., Z. D.. Dlatego kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w dyspozycji przepisu art. 7 k.p.k. należało uznać, że wartość przedmiotu zaboru wynosi mniej niż kwota wskazana w zarzucie oraz nie da się w sposób jednoznaczny oszacować. Tym samym Sąd I instancji, dokonał dowolnej oceny dowodów, oceniając, że wartość szkody przedstawia taką samą wartość, jak ta wskazana w zarzucie. Gdyby Sąd natomiast, prawidłowo, zgodnie z art. 7 k.p.k., ustalił wartość szkody, to doszedłby do przekonania, że oskarżony nie popełnił czynu

	zabronionego określonego w art. 278 § 1 k.k., a czyn zabroniony określony w art. 119 § 1 k.w.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty są chybione. To, że Sąd I instancji ocenił poszczególne dowody w inny sposób niż życzyłby sobie obrońca nie oznacza, iż doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. Odmienna ocena dowodów jest prawem strony, lecz nie wynika z niej bynajmniej, by taka ocena dokonana przez Sąd Orzekający charakteryzowała się dowolnością. W przekonaniu Sądu Odwoławczego ocena materiału dowodowego przez Sąd meriti nie była jednostronna, a zgodna z zasadami prawidłowego			

rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. Tym
bardziej jest
to uzasadnione
tym, że
dokładnie
rozważono
wszystkie
dowody, a organ
orzekający
wskazał którym z
nich i z jakich
powodów dał
wiarę, a jakim
odmówił tego
przymiotu. Dla
uwzględnienia
tego zarzutu
nie jest zaś
wystarczające
samo
kwestionowanie
oceny dowodów
przez skarżącego
jedynie w
aspekcie tego, że
ta ocena nie
satisfakcjonuje
podmiotu
wnoszącego
apelację, bez
wskazania
konkretnych
uchybień jakich
dopuścił się
Sąd meriti przy
ocenie
poszczególnych
dowodów i które
to uchybienia
powodują, że
zawarta w
pisemnych
motywach
wyroku nie
respektuje treści
art. 7 k.p.k.

i nosi cechy dowolności (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKa 45/18, LEX numer 2555162). W apelacji obrońca wskazał również naruszenie art. 4 k.p.k. Wedle tego przepisu na organach procesowych ciąży obowiązek całościowego traktowania materiału dowodowego stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Oznacza to zarówno nakaz bezstronności w traktowaniu przez organy procesowe stron oraz innych uczestników postępowania, jak i zakaz kierunkowego nastawienia do sprawy. Tak stawiane wymogi Sąd I instancji niewątpliwie respektował. Badał on bowiem i uwzględnił okoliczności przemawiające

zarówno na
korzyść, jak
i niekorzyść
oskarżonego.

Nadto godzi się
przypomnieć, iż
art. 4 k.p.k. nie
może stanowić
samodzielnej
podstawy
apelacji, jest to
bowiem
dyrektywa
ogólna i dopiero
wskazanie
naruszenia
konkretnych
norm czyni
realizację tego
zarzutu
możliwym.

Skoro zatem
nie doszło do
naruszenia art.
7 k.p.k. to i
zarzut obrazy
art. 4 k.p.k. jest
bezzasadny.

Wskazać trzeba,
że Sąd Rejonowy
wskazał co brał
pod uwagę
obliczając
wysokość szkody
i z czego
to wynikało.

Obronca
domaga się
sprecyzowania
zniszczeń nie
biorąc pod
uwagę, że
przecież jest
to określone
w przypisanym
oskarżonemu
czynnie. Wartość
zabranych
metalowych

elementów oraz
wskutek tego
uszkodzeń
dachu została
oparta na
wystawionych
fakturach,
dokumentacji
fotograficznej
oraz
kosztorysach
odpowiadających
temu co trzeba
było wykonać.
Uzupełnieniem
tych
dokumentów są
opinie biegłego z
zakresu
budownictwa
oraz zeznania
świadków. Na
podstawie tych
dowodów można
ustalić wysokość
szkody, czego
dokonał Sąd
Rejonowy.
Świadek W. S.
podał:
„Wstępnie sumę
strat szacuję
na kwotę nie
mniejszą niż
700 zł” (k.
6). Zaznaczyć
trzeba, że
wyliczenie to nie
jest dowolne, a
opiera się o
wyceny firmy,
która miała
remontować
dach. Było to
zresztą na
bieżąco
korygowane.
Świadek w
kolejnych
zeznaniach

podał, iż po sprawdzeniu całego dachu przez firmę remontującą okazało się, że straty są poważniejsze. W związku z wyrwaniem elementów metalowych sprawcy uszkodzili większą powierzchnię dachu. Świadek R. K. wskazał zaś, że kradzież dotyczyła nowej części budynku. Skradziona blacha mogła mieć niecały rok. Odniósł się również do wielkości uszkodzeń biegły M. R., który stwierdził, że obmiar 433m² obróbek blacharskich dachu budynku prowadzi do wniosku, że musiałyby dojść do wymiany tych obróbek praktycznie w całości na każdej z siedmiu pasów naw dachowych. Biegły nie był w stanie jednoznacznie odpowiedzieć czy do takich uszkodzeń

doszło niemniej jednak
wywnioskował,
że widoczne są na nich
uszkodzenia obróbek
blacharskich praktycznie na
każdej z wystających naw
dachu budynku, co w rezultacie
mogłoby wskazywać
wskazany przedmiot i
wartość kosztorysów.
Biegły nie miał uwag co do
metodologii sporządzonych
kosztorysów. To, że niektórzy
świadkowie nie byli w stanie
podać wartości szkód nie
świadczy o tym, by szkoda była
niska lub by nie występowała
w ogóle. Zważyć bowiem należy,
że dopiero oparcie się na
fachowym podmiocie
dokonującym naprawy
zniszczeń pozwoliło na
określenie strat. Z tych powodów
wysokość szkody określona przez
Sąd Rejonowy jest prawidłowa

i zasługującą na uwzględnienie.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego G. P. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
3.5.	<p>Obrońca oskarżonego D. S. (1) zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, a to przez odmowę uznania za wiarygodne</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wyjaśnień
oskarżonego, w
których ten nie
przyznaje się
do popełnienia
przypisanego
mu czynu i
konsekwentnie
podtrzymuje
swoje
stanowisko
przez cały tok
postępowania,
począwszy od
postępowania
przygotowawczego;

2. obrazę
przepisów
postępowania
polegającą na
przekroczeniu
granic
swobodnej
oceny dowodów,
a to przez
odmowę
uznania za
wiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego M.
K. (1), złożonych
na rozprawie
10 maja 2018
r., w których
oskarżony
stwierdza, że
dokonał
zarzuconego mu
przestępstwa w
składzie innym,
niż opisany w
akcie
oskarżenia, a
także wyjaśnień
oskarżonego G.
P. (1), złożonych
na tej samej
rozprawie, w
których ten

	oskarżony stwierdził wyraźnie, że oskarżonego S. nie było na miejscu przestępstwa.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut jest nietrafny. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i			

na niekorzyść
oskarżonego
(art. 4 k.p.k.),
jest
wyczerpująco i
logiczne – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (art. 424
§ 1 pkt 1
k.p.k.) – (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
31 stycznia 2022
r., sygn. akt
II AKa 245/21,
LEX numer
3321405). Taki
charakter ma
analiza
dokonana przez
Sąd I instancji.
To, że oskarżony
D. S. (1) nie
przyznawał się
do zarzucanego
czynu i to
konsekwentnie
nie świadczy
wcale o tym,
by w istocie
go nie popełnił.
Istnieją bowiem
inne dowody
wskazujące na
jego udział w
popelnieniu
przestępstwa. Są
nimi
wyjaśnienia
oskarżonych M.
K. (1), G. P.
(1), M. G. (1).
Jednocześnie
warto w tym

miejscu wskazać, że ocenie podlega całość dowodów a nie tylko ich wybrane fragmenty.

Jeżeli chodzi o wyjaśnienia oskarżonych to ich analiza nie może być wybiórcza i dotyczyć jedynie niektórych fragmentów, ale kompleksowa.

Jeśli oskarżeni podawali odmiennie na rozprawie to wcale nie jest tak, że ich wyjaśnienia ustanawiają niebyłymi ich poprzednie wypowiedzi.

Należy bowiem odnieść się do całości relacji.

Jeżeli obrońca podjął się próby wykazania naruszenia zasady

swobodnej oceny dowodów to nie wystarczy, by odniósł się tylko do okoliczności korzystnych dla oskarżonego, przemilczając te niekorzystne.

Ocena dowodów nie może być bowiem selektywna, ale

ma mieć
charakter
wszechstronny.

Oskarżony M.
K. (1) składając
wyjaśnienia po
raz pierwszy
wskazał „(...)”
wtedy byłem z
kolegami tj. P.
K., P. P., D. S. (1),
M. G. (2) ksywa
M. i z kolega
o pseudonimie
(...) ale nie
pamiętam jak się
nazywa (...)” (k.
42). Nie znał
bliżej tych osób,
ale zgodziły się
one dokonać z
nim kradzieży.
Składając
wyjaśnienia po
raz drugi, po
upływie 1 roku
i 6 miesięcy,
podtrzymał
swoje uprzednie
wyjaśnienia.
Dopiero na
rozprawie podał,
że działał sam.
Zeznawał do
sprawy, nie
przeczytał
zeznań i je
podpisał. Nigdy
nie chodził ze
współoskarżonymi
na żadne
kradzieże i w
sumie ich nie
zna. Składając
po raz drugi
wyjaśnienia
chciał, by je
zmieniono, ale
funkcjonariusz

Policji powiedział, że nie da rady. Zważyć należy, że oskarżony M. K. (1) świadomy był stawianych mu zarzutów. Wyjaśniając po raz pierwszy podał personalia innych osób, nie wskazywał ich pod przymusem a dobrowolnie, nikt nie wymyślił mu imion i nazwisk poszczególnych osób. Co więcej ich wskazanie odpowiada również w ogólnym zarysie liczbie mężczyzn zaobserwowanych przez świadka Z. D.. Oskarżony podpisał swoje wyjaśnienia własnoręcznym podpisem. To, że twierdzi, iż ich nie czytał nie może być uznane za okoliczność usprawiedliwiająca. Oskarżony jest dorosłym mężczyzną świadomym znaczenia wypowiedzianych słów. Niewiarygodnie i naiwnie brzmi tłumaczenia oskarżonego o tym, że działał sam, a składając

wyjaśnienia po raz drugi chciał je zmienić, lecz funkcjonariusz Policji mu zabronił. Nie jest to pierwszy kontakt oskarżonego z organami ścigania, wie on jakich sytuacji się spodziewać i jak się zachować. Ma również świadomość tego jak istotne są jego wypowiedzi. Tymczasem wiedział jakie zarzuty ma postawione oraz podpisał swoje wyjaśnienia uznając zapisaną tam treść. Co więcej znajdują one potwierdzenie w wyjaśnieniach innych oskarżonych. Działaniu w pojedynkę sprzeciwiają się zaś zeznania naocznego świadka, który zaobserwował kilku mężczyzn.

Oskarżony G. P. (1) w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym również szczegółowo

opisał zdarzenie związane z kradzieżą dachu. Wskazał, że oprócz niego w przestępstwo zaangażowani byli M. K. (1), M. G. (1), P. P., D. S. (1) i P. K.. Co więcej miał świadomość tego co mówi, wszak odmówił wyjaśnień dotyczących innych spraw. Na rozprawie zaś przyznał się do popełnienia czynu i podtrzymał treść odczytanych mu wyjaśnień. Dopiero później, odpowiadając na pytania, zreflektował, że oskarżonego S. na miejscu zdarzenia nie było, co w ogóle nie współgra nie tylko z jego wcześniejszą relacją, ale i wypowiedziami M. K. (1) i M. G. (1). Zresztą wyjaśnienia złożone przed Sądem nie przekonują, oskarżony nie pamiętał bowiem za wiele, co wszak artykułował. Wyjaśnienia złożone przez

niego w
postępowaniu
przygotowawczym
są natomiast
spójne i logiczne,
dokładnie
opisujące
zdarzenie i
udział w nim
poszczególnych
osób.

Oskarżony M.
G. (1) z kolei
podał, iż „Wtedy
w listopadzie ja
od kogoś nie
pamiętam od
kogo usłyszałem
że można sobie
zarobić zrywając
z dachów
elementy z
blachy
cynkowej, ja
znam M. K.
(1) bo on
też zbiera złom,
wtedy razem z
nim i D. S. (1),
P. P. poszliśmy
we W. na ul.
(...) przy Dworcu
Ś. (...)” (k.
82). Oskarżony
szczegółowo
opisał jakie
czynności
wykonywali na
dachu. Nadto
opisuje moment
zauważenia
przez dwóch
pracowników
firmy i ucieczkę,
co jest przecież
zgodne z
zeznaniami
świadka Z. D..
Nie przekonują

<p>natomiast wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu jurysdykcyjnym w którym przekonywał, iż nie wie jakie osoby tam się znajdowały. Przecież wymienił je z imienia i nazwiska w pierwszym przesłuchaniu, a protokół podpisał. Opisuje także jacy mężczyźni gdzie uciekali, gdy zostali dostrzeżeni przez postronną osobę. Wszystkie wymienione dowody przemawiają za udziałem oskarżonego D. S. (2) w popełnieniu zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, względnie o uchylenie wyroku i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
3.6.	<p>Obrońca oskarżonego D. S. (1) zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, działając do tego wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, pomimo że nie wskazuje na to żaden dowód prócz wyjaśnień, jakie złożyli w postępowaniu przygotowawczym współoskarżeni,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>a które to wyjaśnienia odwołali następnie przed sądem.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Warunkiem koniecznym wykazania błędów w ustaleniach faktycznych, jest uprzednie dowiedzenie, że sąd I instancji ustalając fakty, naruszył konkretne zasady procesowe. Błąd w ustaleniach faktycznych nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej oceny i wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych</p>			

dowodów, albo
przeciwnie –
oparcie się na
dowodach
niewprowadzonych
do procesu, czy
też w końcu
dokonanie
tychże dowodów
wadliwej oceny
– to jest
odbywającej się z
przekroczeniem
granic
swobodnej ich
oceny, a zatem
np. obrażającej
zasady
logicznego
rozumowania,
zasady wiedzy,
czy
doświadczenia
życiowego (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
24 marca 2021
r., sygn. akt
II AKa 110/20,
LEX numer
3282451). Z
treści zarzutu
wynika, że błąd
w ustaleniach
faktycznych miał
być
konsekwencją
niewłaściwej
oceny dowodów.
Skoro jednak
Sąd Rejonowy
dokonał ich
analizy zgodnie
z art. 7 k.p.k.,
co uwypuklono
w poprzednim
punkcie
uzasadnienia, to
tak stawiany

zarzut jest bezprzedmiotowy.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
3.7.	Obrońca oskarżonego M. G. (1) zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie że oskarżony dopuścił się czynu opisanego art. 278 § 1 k.k. w sytuacji gdy oskarżony konsekwentnie wyjaśniał, że działał sam, z nikim nie zawarł porozumienia i dokonał w dniu 24.11.2015 r. kradzieży mienia którego wartość skutkuje odpowiedzialnością za wykroczenie, a opinia dopuszczona w sprawie nie może stanowić podstawy niebudzących wątpliwości ustaleń.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się – jak w przedmiotowej sprawie – tylko na odmiennej ocenie materiału</p>			

dowodowego i
polegać na
forsowaniu
poglądu
odnośnie do
własnej oceny
okoliczności
sprawy,
zamykającego
się w
gołosłownej
tezie, że ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego nie
można wywieść,
iż oskarżony jest
winny
zarzucanego mu
czynu. Nadto
błąd w
ustaleniach
faktycznych
stanowi skutek
naruszenia
przepisów
postępowania, a
więc jeśli Sąd
przeprowadzi
postępowanie,
zachowując
wszystkie zasady
wynikające z
przepisów
procesowych, to
nie powinien
poczynić
wadliwych
ustaleń
faktycznych. Sąd
I instancji
wskazał
odpowiednie
dowody na
podstawie
których poczynił
ustalenia
faktyczne, ocena
ich jest
natomiast

prawidłowa.
Ustalenia
faktyczne
poczynione
przez Sąd
Orzekający są
zatem trafne i
wynikają
logicznie z
materiału
dowodowego.

Oskarżony
podczas
pierwszego
przesłuchania
podawał osoby z
jakimi
współdziałał w
popelnieniu
czynu
zabronionego.

Podał także
szczegółowo
okoliczności jego
popelnienia.

Nadto znajduje
to potwierdzenie
w wyjaśnieniach
M. K. (1) i G.
P. (1). Nie można
także uznać, by
wartość

dokonanej
kradzieży
wypełniała li
tylko znamiona
wykroczenia.

Sprzeciwiają się
bowiem temu
zarówno

przedłożone
faktury i
kosztorysy,

poparte
wiarygodnymi
zeznaniem

świadców –
przedstawicieli
pokrzywdzonej

<p>spółki oraz opinią biegłego z zakresu budownictwa. Opinia ta, choć nie daje wyczerpujących wyliczeń, to jednakże stwierdza, że jest możliwe wyliczenie wartości szkody na podstawie przeprowadzonych dowodów. Nie jest w tym zatem dowolna, a opiera się na przedstawionej dokumentacji, w tym zdjęciowej, która pozwoliła biegłemu na weryfikację przedłożonych przez pokrzywdzonego poniesionych kosztów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>			
Lp.	Zarzut		
3.8.	<p>Obrońca oskarżonego M. G. (1) zarzucił także obrazę przepisów prawa procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>1. art. 7 k.p.k., a polegające na tym, iż Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności polegający m.in.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na tym, że Sąd wybiórczo ocenił dowody z wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych i powołał się na nie w ograniczonym zakresie tylko we fragmentach służących uzasadnieniu tezy o winie oskarżonego w zakresie działania wspólnie i w porozumieniu w jednym zamiarze popełnienie przestępstwa kradzieży mienia;

2. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego, nasuwających się w sprawie wątpliwości dotyczących zamiaru dokonania wspólnie i w porozumieniu przestępstw kradzieży;

3. art. 4 k.p.k., a polegające na tym, iż sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok pominął i nie uwzględnił

	<p>dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a to m.in. wyjaśnień oskarżonego w zakresie braku zamiaru popełnienia wspólnie i w porozumieniu przestępstw kradzieży, a realizacji jedynie samodzielnie wykroczenia;</p> <p>4. art. 424 k.p.k. poprzez niewskazanie jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach przeciwnych, a to odnośnie winy i sprawstwa w zakresie przestępstwa kradzieży.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad 1.</p> <p>Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji</p>			

została w sposób
nie urągający
treści przepisu
art. 7 k.p.k.
Organ ten
wyprowadził
racjonalne i
przekonujące
wnioski z
całokształtu
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego
okoliczności. To
natomiast, że
poszczególne
dowody
oceniono w
sposób
odmienny od
tego, co życzyłby
sobie apelujący
nie oznacza
jeszcze, by
doszło do
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów.
Dowolność tę
należy bowiem
wykazać.
Skarżący w
apelacji nie
wykazał, by
istotnie Sąd
Rejonowy
dopuścił się
uchybień
normie z art. 7
k.p.k. Wskazać
bowiem trzeba
w pierwszej
kolejności, że
M. G. (1)
przyznał się
do popełnienia
zarzucanego mu
czynu. Co więcej
czynił to

konsekwentnie.
W pierwszych
swoich
wyjaśnieniach
szczegółowo
podał
okoliczności
popelnienia
przestępstwa i
osoby z nim
współdziałające.
Co więcej
określił kto i
w jaki sposób
uciekał z dachu.
Nie mogą to
być zeznania
powielone
albowiem te
okoliczności nie
powtarzają się
w wyjaśnieniach
innych
oskarżonych. To
natomiast co
wyjaśniał
oskarżony na
rozprawie, a to w
zakresie tego, że
nie znał innych
osób stoi w
sprzeczności z
jego
wcześniejszymi
wypowiedziami.
Co więcej
składając
wyjaśnienia po
raz pierwszy
miał
świadomość
stawianego mu
zarzutu i
konsekwencji
jakie się z tym
wiążą, podpisał
także protokół
przesłuchania.
Nie wiadomo
też w istocie

na czym opiera swoje stwierdzenie o „powieleniu innych zeznań”, wszak nie ma w aktach sprawy informacji, że zapoznawał się z ich treścią. Nie jest też prawdą twierdzenie oskarżonego o tym, że był pijany. Badanie stanu trzeźwości miało bowiem miejsce o godzinie 0:45 a przesłuchanie dopiero o godzinie 17:10 w dniu 17 stycznia 2016 r. Minęło zatem sporo czasu, a treść wyjaśnień nie wskazuje na jakiegokolwiek symptomy nieprawidłowości. Jego pierwsze wyjaśnienia znajdują także potwierdzenie w relacji M. K. (1) i G. P. (1) oraz w relacji Z. D., który zaobserwował mężczyznę na dachu budynku. Ocena tychże wyjaśnień zawarta została w punkcie 3.5. uzasadnienia, nie ma zatem potrzeby

ponownego ich przytaczania.

Ad 2.

Co do zarzutu naruszenia normy wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k. to należy przypomnieć, iż zasada ta może być skutecznie stosowana, jeśli w sprawie pojawią się wątpliwości co do przebiegu zdarzeń.

Wątpliwości te muszą zaś pojawić się po stronie Sądu Orzekającego i koniecznym jest to, iż mimo ich zauważenia Sąd rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego.

Takich wątpliwości zawartych w rozumowaniu Sądu I instancji skarżący w istocie nie przedstawił.

Wprost przeciwnie, wszystkie zgłoszone w zarzucie okoliczności Sąd rozstrzygnął na gruncie art. 7 k.p.k., logicznie i zasadnie argumentując

swoje
stanowisko. Art.
5 § 2 k.p.k.
dotyczy
natomiast
wątpliwości,
które ma i nie
jest w stanie
rozstrzygnąć sąd
rozpoznający
sprawę, nie
zaś wątpliwości
obrony i
skazanych co do
prawidłowości
rozstrzygnięcia
dokonanego
przez ten Sąd
(vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 21 lipca
2009 r., sygn.
akt V KK
142/09, LEX
nr 519641). Dla
oceny, czy nie
został naruszony
zakaz z art. 5
§ 2 k.p.k., nie
są miarodajne
tego rodzaju
wątpliwości
zgłaszane przez
stronę, ale tylko
to, czy
orzekający sąd
rzeczywiście
powziął
wątpliwości w
tym zakresie
i mimo braku
możliwości
usunięcia ich
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego,
albo czy były po
temu powody,

które sąd pominął. Skoro zatem Sąd Rejonowy nie powziął żadnych wątpliwości to zarzut skarżącego jest bezprzedmiotowy.

Ad 3.

Ocena wyjaśnień oskarżonego została dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy.

Także Sąd Odwoławczy w podpunkcie 1 odnosi się do tego zagadnienia.

Wedle art. 4 k.p.k. na organach procesowych ciąży obowiązek całościowego traktowania materiału dowodowego stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Oznacza to zarówno nakaz bezstronności w traktowaniu przez organy procesowe stron oraz innych uczestników postępowania, jak i zakaz kierunkowego nastawienia do

sprawy. Tak
stawiane
wymogi Sąd I
instancji
niewątpliwie
respektował.
Nadto
wykazanie, że w
toku
postępowania
doszło do
naruszenia
zasady
obiektywizmu
wymaga
wskazania
uchybień
konkretnych
przepisów
służących
realizacji tej
zasady (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 12 grudnia
2019 r., sygn. akt
II AKa 559/19,
LEX numer
3075387). Tego
zaś skarżący
nie dopełnił.
Skoro bowiem
inne zarzuty
nie znajdują
uwzględnienia to
również i ten
dotyczący
naruszenia art.
4 k.p.k. jest
chybiony.

Ad 4.

Obraza przepisu
art. 424 k.p.k.
nie stanowi
nigdy
naruszenia
prawa

procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia z tego względu, że do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest zatem czynnością wtórną wobec samego orzekania, a zatem rozstrzygnięcie sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. czy też nie. Ponieważ wady uzasadnienia nie stanowią uchybienia zaliczanego do jakiegokolwiek innej podstawy odwoławczej, same jako takie nie mogą być wyłączną przesłanką orzeczenia kasatoryjnego. Mogą natomiast naprowadzać na inne uchybienia, które de facto spowodują zmianę kontrolowanego

<p>orzeczenia albo jego uchylenie. Sąd Rejonowy wskazał szczegółowo i w sposób bardzo konkretny dowody, na jakich się oparł, wydając wyrok. Uzasadnienie wyroku zawiera zaś wszystkie niezbędne elementy, przewidziane w treści omawianego przepisu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uznania zarzutu za</p>		

bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
3.9.	<p>Obrońca oskarżonego P. P. zarzuciła obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, a to:</p> <p>a) art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez lakoniczne uzasadnienie wyroku w części dotyczącej odrzucenia jako niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego i zamknięcie rozważania w tej mierze stwierdzeniem, że złożone przez oskarżonego wyjaśnienia zdaniem Sądu I instancji stanowią przyjętą przez niego linię obrony;</p> <p>b) art. 7 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów zebranych w</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>sprawie, a to jest zeznań świadków oraz wyjaśnień pozostałych oskarżonych w sprawie czego następstwem było poczynienie nietrafnego ustalenia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu stypizowanego w art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie doszło w niniejszym postępowaniu do naruszenia art. 410 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, iż wydając wyrok Sąd musi opierać się na dowodach przeprowadzonych</p>			

na rozprawie i to, że nie może on wydawać orzeczenia na podstawie jedynie części ujawnionego materiału dowodowego. Nie stanowi naruszenia art. 410 k.p.k. dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2002 r., sygn. akt V KKN 34/01, LEX numer 53912). Wnikliwa analiza akt sprawy oraz uzasadnienia wyroku przekonuje, że Sąd Rejonowy nie pominął żadnej okoliczności. Nie może być także mowy o naruszeniu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Przepis ten nakazuje, by w uzasadnieniu wyroku wskazano, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione,

na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wszystkie wymienione elementy zawiera. obrońca życzyłaby sobie pełniejszego wyводу na ten temat, lecz zważyć należy na to, iż Sąd I instancji wskazał dokładnie na jakich przesłankach oparł swoje przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonego, wymienił też dowody w tym zakresie. Już samo to świadczy o tym, że wyjaśnienia oskarżonego nie mogą być uznane za wiarygodne. Nie może być także uznany za skuteczny zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy dokonał bowiem swobodnej oceny materiału dowodowego dokładnie

zaznaczając,
którym
dowodom, w
jakiej części
i z jakich
względów dał
wiarę, a którym
takowego
przymiotu
odmówił.
Przypisanie
oskarżonemu
sprawstwa i winy
nie było bowiem
dowolne, ale
opierało się
na wnikliwej
analizie i
skonfrontowaniu
materiału
dowodowego.
Choć bowiem
oskarżony nie
przyznawał się
konsekwentnie
to słuchany
w postępowaniu
przygotowawczym
wskazał, że był
na miejscu
zdarzenia razem
z innymi
oskarżonymi, ale
nie wchodził na
dach razem z
nimi, siedział
na rowerze.
Pojechał w tym
czasie w stronę
Dworca Ś.. Nie
wie, co inni
wówczas robili.
Na rozprawie zaś
twierdził, że to
przesłuchująca
go osoba
dopisała sobie te
osoby.
Oskarżony
bowiem nikogo

nie widział,
tylko tamtędy
przejeżdżał. Nie
mogą
wyjaśnienia te
zostać uznane za
wiarygodne. Na
udział
oskarżonego
wskazują
bowiem inni
oskarżeni – M.
G. (1), G.
P. (1), M.
K. (1) i
to dość
jednoznacznie
wymieniając go
z imienia i
nazwiska. O tym,
że wypowiedzi
te zasługują
na wiarę była
już mowa w
poprzednich
punktach
uzasadnienia –
3.5. i 3.8. Relacja
zaś P. P. złożona
w postępowaniu
przygotowawczym
jest spójna i
zgodna z
wymienionymi
depozycjami w
zakresie udziału
w zdarzeniu
innych osób.
W jakim celu
oskarżony
miałby posądzać
inne osoby skoro
ich nie widział,
po co
podpisywał
protokół
przesłuchania
mając
świadomość, że
niezasadnie

obciąża innych.
Wskazać także
trzeba, że w
pierwszych
wyjaśnieniach
oskarżony
opisuje też
okoliczności
spotkania po
popelnieniu
przestępstwa.
Wyklucza to,
by wyjaśnienia
te były w
jakikolwiek
sposób
przetwarzane
niezgodnie z
wolą P. P..
Świadek Z. D.
choć nie
rozpoznał
sprawców
zaobserwował
wszak grupę
mężczyzn, a
wyjaśnienia
oskarżonych M.
K., M. G.
i G. P. jej
skład osobowy
precyzują.
Wskazać także
trzeba, że
zeznania
świadka B. P.
nie mogą zostać
uznane za
dowód
potwierdzający
wersję
oskarżonego.
Zeznała ona
bowiem ogólnie
o przyjeździe
syna po obiady
dla babci,
wskazała
godziny, ale
oświadczyła

<p>także, że miało to miejsce co drugi dzień. Nie podawała żadnych danych związanych ze sprawą ani odnoszących się do dnia zdarzenia. Jej wypowiedzi nie wykluczają zatem udziału oskarżonego w zarzucanym mu czynie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu, a gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów apelacji – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary i wymierzenie oskarżonemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.			
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
3.10.	<p>Obrońca oskarżonego P. P. zarzuciła również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na:</p> <p>a) uznaniu, że oskarżony P. P. w dniu 24 listopada 2015 r. w godzinach popołudniowych wraz z M. G. (1), G. P. (3) i D. S. (1) udali się na nieruchomość, położoną przy ul. (...), na której</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zlokalizowana jest hala napraw maszyn, gdzie po wejściu na dach działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez oderwanie od podłoża zabrali w celu przywłaszczenia elementy metalowe poszycia dachu o wartości 700 zł powodując uszkodzenia dachu na kwotę 48200 zł, powodując straty na łączną kwotę 48900 zł na szkodę (...) Przedsiębiorstwa (...) podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w szczególności z zeznań świadków w tym również świadka B. P., nie wynika, że to oskarżony brał jakkolwiek udział w popełnieniu zarzucanego mu czynu. Żaden ze świadków nie rozpoznał, bowiem oskarżonego, jako osoby, która uczestniczyła w demontażu rynien z dachu uszkodzonego

lub w
jakikolwiek inny
sposób
uczestniczyła w
tym dniu w
opisywanym
zdarzeniu;

b) przyjęciu –
wbrew
wyjaśnieniom
pozostałych
oskarżonych,
którzy nie
pomawiali P. P.
– iż oskarżony
P. P. dopuścił się
zarzucanego mu
czynu
zabronionego;

c) uznaniu
oskarżonego P.
P. winnego
zarzucanego mu
czynu, pomimo,
iż nie przyznał
się, a
zgromadzone
dowody w
sprawie nie dają
wystarczającej
podstawy do
przyjęcia winy
oskarżonego i
sprawstwa
przestępstwa
wobec braku
jednoznacznych
dowodów
wskazujących na
jakikolwiek
udział
oskarżonego w
popelnieniu
zarzucanego
czynu
zabronionego.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może być uznany za trafny. Materiał dowodowy świadczy bowiem o całkowitym przeciwieństwie tego, co usiłuje wywieść obrońca. Wskazać nadto trzeba, że skarżąca wyprowadza swoje ustalenia z dowolnej oceny dowodów wskazując na wielką wagę wyjaśnień współoskarżonych, którzy najpierw pomawiali oskarżonego, a na rozprawie się z tego wycofali. Tymczasem wyjaśnienia oskarżonych należy oceniać całościowo, a nie przyjmować za pewnik tylko wycinek ich relacji. W jakim celu oskarżeni</p>	

mieliby pomawiać P. P.. Zważyć należy, że wymienia go aż trzech współoskarżonych. Przyczyny dla których odmówiono wiary ich wyjaśnieniom złożonym na rozprawie zostały opisane w punktach 3.5. i 3.8. niniejszego uzasadnienia, nie ma zatem potrzeby ponownego przytaczania zawartej tam argumentacji. Co więcej w pierwszych swoich wyjaśnieniach P. P. wymienia innych oskarżonych jako osoby, które wejść miały na dach budynku. Zeznania świadka B. P. nie mogą być zaś uznane za wykluczające sprawstwo oskarżonego, o czym była wszak mowa w poprzednim punkcie. Wbrew twierdzeniom obrońcy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest w pełni

<p>wystarczający do tego, by stwierdzić sprawstwo i winę oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu, a gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów apelacji – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary i wymierzenie oskarżonemu kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

<p>częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>			
Lp.	Zarzut		
<p>3.11.</p>	<p>Obrońca oskarżonego P. P. zarzuciła nadto, z daleko idącej ostrożności procesowej:</p> <p>1. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 201 § 1 k.p.k., które miało wpływ na treść wyroku, a polegające na uznaniu, że opinie powołanego w sprawie biegłego z zakresu budownictwa posiadają walor opinii pełnych, podczas gdy opinie te są niejasne, niepełne i sprzeczne między sobą. Treść obu opinii uniemożliwia wyliczenie szkód powstałych w następstwie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

działań
zarzucanych
oskarżonemu w
szczegółności
nie ustalono w
sposób
precyzyjny i
jednoznaczny
czy w wyniku
powyższych
zachowań
nastąpiła
konieczność
przeprowadzenia
wszystkich prac
objętych przez
oskarżyciela
posiłkowego
kosztorysami
oraz fakturami
przedstawionymi
w następstwie
zrealizowanych
prac. Pomimo
sporządzenia
dwóch opinii
w niniejszym
postępowaniu i
przesłuchaniu
biegłego,
rozbieżności w
treści
kosztorysów
oraz
niezgodność
kwot
wskazanych w
kosztorysie
powykonawczym
z fakturami za
wykonanie prac
przedstawionych
przez
oskarżyciela
posiłkowego nie
zostały rzetelnie
wyjaśnione. Przy
czym wszystkie
te okoliczności
wskazują na to,

iż sporządzone
opinie mają
charakter
niepełnych, i
jako takie nie
mogły stanowić
w zakresie
wartości szkody
obowiązku jej
naprawienia;

2. błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjęty za
podstawę
orzeczenia i
mający wpływ
na jego treść,
a polegający
na wadliwym
uznaniu, iż
oskarżony
dopuszczając się
zarzucanego mu
czynu
spowodował
stratę na łączną
kwotę 48900 zł
czym
spowodował
szkodę na rzecz
oskarżyciela
posiłkowego i
oparciu takiego
ustalenia na
niepełnych i
niejasnych
opiniach
biegłego z
zakresu
budownictwa.
Opinia (po
uzupełnieniu o
dane, których
wcześniej
pokrzywdzona
spółka nie
przedstawiła)
nie realizowała

	<p>w pełni wymogów rzetelności, adekwatności i wiarygodności. Nie wypełniała tezy dowodowej jaką sformułował Sąd I instancji;</p> <p>3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary wynikającą z wymierzenia kary 10 miesięcy pozbawienia wolności mimo, że uwzględnienie wieku oskarżonego, waga zarzucanego mu czynu tworzyły podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenia jej poniżej dolnego ustawowego zagrożenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wskazywane zarzuty, złożone z ostrożności procesowej, nie można uznać</p>			

za trafne. Nie doszło do naruszenia art. 201 k.p.k. Konsekwencją zastosowania tego przepisu. ma być osiągnięcie stanu bez niejasności lub braków opinii. Istotę opinii biegłego stanowi bowiem udzielenie pomocy w zrozumieniu zjawisk i zagadnień specjalistycznych występujących w rozpoznawanej sprawie i mających znaczenie dla oceny zagadnień będących przedmiotem procesu. Opinia biegłego ma dostarczyć zatem sądowi wiedzy i argumentów potrzebnych do dokonania oceny oraz wydania rozstrzygnięcia. Z tego punktu widzenia to Sąd jest organem władnym uznać moment, w którym niejasności opinii zostały usunięte. Opinia jest „niepełna”, jeżeli nie udziela

odpowiedzi na wszystkie postawione bieglemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi, lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Natomiast opinia „niejasna” to taka, której sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub też zawierająca wewnętrzne sprzeczności, posługująca się nielogicznymi argumentami

(vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt II KK 321/06, LEX numer 299187). Opinia biegłego jest niejasna wtedy, gdy jej wnioski końcowe są nielogiczne, nieściśle lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także wówczas, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Za opinię niepełną uznać należy taką opinię, która nie uwzględnia, względnie pomija niezbędne czynności badawcze, co ma wpływ na jej końcowe wnioski (vide: wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 9
października
1980 r., sygn.
akt II KR
317/80, LEX
numer 21883).
Stwierdzić
trzeba, że opinie
biegłego nie
były obarczona
żadną wadą, są
czytelne, jasne i
spójne. Ekspert
szczegółowo i
kompleksowo
ustosunkował
się do wszystkich
zagadnień, w
tym i
wątpliwości
odnośnie
poszczególnych
dokumentów.
Opinia jest
rzetelna i
kompleksowa,
zaś wnioski
są logiczne i
wolne od wad.
Nadto biegły
miał na uwadze
całokształt
zebranych
dowodów. Biegły
odnosił się także
w sposób
szczegółowy do
pytań
zadawanych mu
na rozprawie.
Nie można też
nie zauważyć,
że biegły jest
specjalistą w
dziedzinie, którą
się zajmuje. Nie
sposób zatem
podważać jego
ustaleń
popartych

dodatkowo
szczegółową
analizę
dokumentacji w
postaci faktur,
kosztorysów i
zdjęć. O
wiarygodności
zdjęć czy
wyczeniach
dokonanych
przez biegłego,
między innymi,
na tej podstawie
była też mowa
w punkcie 3.1.
uzasadnienia,
gdzie odniesiono
się do złożonych
opinii w sposób
kompleksowy.

Nie może zostać
uznany za
zasadny także
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych. Sąd
Rejonowy
wskazał bowiem
szczegółowo na
czym oparł
wyczenie
dotyczące
powstałej szkody
i należycie to
uzasadnił. Na to
bowiem składały
się zarówno
zeznania Z. K.
(1), jak i
przedstawione
kosztorysy i
faktury oraz
dokumentacja
fotograficzna.
Także opinia
biegłego nie
sprzeciwia się
uznaniu

przedstawionych
wartości jako
zasadnych.

Wskazać należy,
że zarzut
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić
wówczas, gdy
kara, jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, innymi
słowy – gdy
w społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 11 kwietnia
1985 r., sygn.
akt V KRN
178/85, OSNKW
7-8/1985, poz.
60). Rażąca
niewspółmierność
kary, o jakiej
mowa w art.
438 pkt 4
k.p.k., zachodzić
może zatem
wówczas, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które powinny

mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi więc o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest

niewspółmierną
w stopniu nie
nadającym się
wręcz do
zaakceptowania.

Kara 10 miesięcy
pozbawienia
wolności
wymierzona
oskarżonemu
nie jest
wygórowana
jeśli zważyć na
stopień
społecznej
szkodliwości.

Oskarżony
dopuścił się
przestępstwa z
niskich
pobudek,
wspólnie i w
porozumieniu z
innymi osobami.
Doprowadziło
ono do
niemałych strat
w mieniu
pokrzywdzonej
spółki i
spowodowało
konieczność
gruntownego
remontu.

Zachowanie
swoje oskarżony
mógł
przewidzieć,
wiedział również
o tym, że
jego działanie
jest niezgodne
z prawem. Już
sama
okoliczność
współdziałania
wielu osób
uzasadnia, że
przestępstwo

<p>było zorganizowane, a celem działania sprawców była jak największa liczba metalowych elementów poszycia dachu. Okoliczności łagodzące, które przedstawia obrońca nie mogą przesłaniać popełnionego przestępstwa. Zważyć również należy na uprzednią karalność oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu, a gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów apelacji – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary i wymierzenie oskarżonemu kary 3 (trzech) miesiący pozbawienia wolności.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia. V Wydział Karny, z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt V K 1123/17 dot. oskarżonych M. K. (1), M. G. (1), G. P. (1), P. P. i D. S. (1)</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok Sądu Rejonowego utrzymać należało w mocy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe, a ocena dowodów została dokonana</p>		

<p>zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Ocena całokształtu materiału dowodowego oraz konfrontacja treści poszczególnych dowodów doprowadziła Sąd Rejonowy do trafnego przekonania o sprawstwie i winie oskarżonych. Także wysokość wymierzonych oskarżonym kar jest trafna i sprawiedliwa.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<hr/>			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
<hr/>			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II - VI	Rozstrzygnięcie zawarte w pkt II – IV i VI wyroku Sądu Okręgowego oparto na brzmieniu art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 w zw. z § 4 ust. 1, 2 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w		

	<p>sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a rozstrzygnięcie zawarte w pkt V oparto na brzmieniu art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 w zw. z § 4 ust. 1, 2 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VII	Zwalniając oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za	

	postępowanie odwoławcze oparto się na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).
7. PODPIS	
SSO Dorota Nowińska	

ZAŁĄCZNIK NR 1 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu M. K. (1) sprawstwa i winy		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

ZAŁĄCZNIK NR 2 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu G. P. (1) sprawstwa i winy		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

ZAŁĄCZNIK NR 3 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu D. S. (1) sprawstwa i winy		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

ZAŁĄCZNIK NR 4 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu M. G. (1) sprawstwa i winy
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

ZAŁĄCZNIK NR 5 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu P. P. sprawstwa i winy		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana